

ЮРАК, СЕНСАН МЕННИНГ СОЗИМ...

НИМА?
ҚАЧОН?
ҚАЕРДА?

19 — 25 СЕНТЯБРЬ

ИЖОДҚОРЛАР СУХБАТИ

Муқимий номдаги республика музикали театр коллектив шу ҳафтада томошабинлар билан «Театр ва қайта қуриш» мавзуда давра суҳбатини ўтказди. Унда бу театрнинг репертуаридан муносиб ўрин олган «Зулдир» спектакли пессимистик муаллифи Абдулқодир Иброҳимов, асер постановка-режиссери, Ўзбекистон ССРда хизмат кўрсатган санъат арбоби Носир Оттабев, композитор ва бош ошмаблар билан учрашди. Улар йилгиларга келса санъат даргоҳи коллективнинг босиб ўтган ижодий йўли, ҳозирги пайтда оlib борилаётган изланишлар, мамлакатимизда қизиб бораётган қайта қуриш муносабати билан санъат асарларининг бадий савиясини томошабин талаби даражасига етказиш ҳақида ошқора фикрлашди.

Бу тадбир 22 сентябрь кuni кеч соат 18 да бошланади. Соат 19 дан 30 минут ўтганда сца «Зулдир» спектакли намойиш этилади.

ТОШКЕНТИК
ҚУШҚИНИНГ
ШУХРАТИ

Алла Аббасбердиева мамлакатимизнинг кўзга кўринган таниқли қушқисини. У Тошкентда туғилган. Шу ерда музика ва ижрочилик таълимини олган. Мухтор Ашрафий номдаги Тошкент Давлат консерваториясини битиргандан кейин Москвадаги Чайковский номдаги консерваторияда ўқиниш яна давом эттириб, уни ҳам муваффақиятли битирган. Ўзбек қизи Англияда бўлиб ўтган халқаро воқолистлар конкурсида қатнашиб, жаҳон композиторларининг музика асарлари асосида классик қушқиларни мохирлик билан куйлаганини учун глобалик совринини қўлга киритган. Бундан ташқари бир неча халқаро конкурсларнинг лауреати ҳамдир.

«Москонтцерт» бирлашмасида меҳнат қилётган санъаткор Тошкентда меҳмон бўлиб келди. У «Баҳор» концерт залда 19 сентябрь кuni соат 19 да ижрочилик маҳоратини намойиш этади. Махсускор композиторлардан Бах, Моцарт ва Вивальди музикаларини асосида классик қушқиларни куйлайди.

ПАХТАКОРЛАР
ЎЗУРИДА

Мухаддин Қорикубов номдаги концерт-филармония бирлашмасининг маъмурияти кузги пахта йиғим-терими бошланиши муносабати билан пахтакорлар учун маданий хизмат кўрсатиш тадбирларини ишлаб чиқмоқда.

Бирлашманинг эстрада ижрочилари ва Ўзбек халқ ижрочилик санъати усталари эртага Сирдарё области хўжалик-ларига йўл олишди. Санъаткорлар орасида Ўзбекистон халқ артисти Бобомурод Хамдамов, Ўзбекистон ССРда хизмат кўрсатган артист Юнус Тўраев, мохир қушқин Мансур Тошматов ва бошқалар бор. Тошкентлик санъаткорларнинг пахтакорлар ҳузуридаги маданий хизмат кўрсатиши бир ҳафтада давом этади.

ЮГОСЛАВЯЛИК МЕХМОНЛАР

Югославияда рок-музикаси ижрочилиги соҳасида шўҳрат қозонган санъаткорлардан бири Данилар. У «Топ»-экспресс қанча гуруписи ҳамроҳлигида шаҳримизга меҳмон бўлиб келди.

Югославиялик меҳмонлар орасида мохир қушқилардан Весна Йачи, Сильвана Скопчич бор. Югославия ва жаҳон музика санъати дурдоналари билан томошабинларни мамун этедиган меҳмонларимиз В. И. Ленин номдаги ССР Халқлари дўстлиги саройида беш кун мобайнида концертлар беришди. Бу концертлар 24 сентябрдан бошланади.

А. ПУЛАНОВ.

ҚУШҚИ БИЗНИ
ДУСТАЛАШТИРАДИ

Заббо Ганиева номли фронт бригадалари ансамбли ҳақида телевидение орқали эшитириш берилган, у ўзининг гастрол маршрутларини белгилаб олди. Марказий телевиденининг «Ўртоқ қўшиқ» программаларида бунда уруш йилларида жинчилар ҳузурида концерт берган қушқини аёлларини бирлаштирган коллектив ҳақида хикоя қилинган эди.

— Орадан бироз ваqt ўтганда, Тошкентга хал келди. Унда Челябинск шаҳридаги маданият саройларидан бирида биздан ўрик олиб шундай ансамбли тузилганини, ансамблга «Ватан қизлари» деб ном берилганини айтган эди, — дейди ижодий коллектив раҳбари, Ўзбекистон ССР халқ артистаси Г. А. Раҳимов. — «Ватан қизлари» ансамбли бригадига музикали программа тузишни ва унга ўша сурунли уруш даври қушқиларини ҳамда армия ҳақидаги замонавий қушқиларини киритиш тақлиф этилган эди. Биз бу тақлифни қабул қилдик ва у ерга жўнаб кетдик.

(ЎЗАТ).

та ўша Бухарин яхши...». Икки кун ўтиб, Усмон

ўқиниш ташлаб Қўқонга кетди.

1937 йилнинг май ойида Москвада Ўзбекистон ССР адабиёти ва санъатининг декадаси бўлиб ўтди. Делегация сафида Усмон Носир ҳам бор эди. Тошкентга бир тўп ёзувчилар поездда қайтишди. Усмон Носир «Мана, Сталинин ҳам ўз кўзини билан кўрди. Ҳаммамиз қатори оддий одам экан. Суратларда эса уни жуда савлатли қилиб чизшар экан. У менга бир кerosин со-

Қуёш бўлиб
кулди у

тадиган дўстинини эслатди», деб айтди. Мана шу гаплари бошга бало бўлиб ёйилди. Ўзбекистон ёзувчилар союзида Усмон Носир ахлоқини муҳофазаси бўлиб, у ёзувчилар сафидан ўчирилди. Мажлиснинг эртаси кун 14 июлда ҳисобга олинади.

Усмон Носир 1940 йилнинг 20 августида Сталин номига ариза ёзиб битта шеърини роман, ут-та пьеса, қатор шеърлар ёзганини айтди. Ёр-да сўрайди. «Мен ҳаётга қайтишим керак! Мен ҳали ёшман!» деб илтижо қилди. Қўл-маларини Ўзбекистонга, Ўзбекистонга юбо-ради. Лекин ҳеч бир хабар топмагач, онаси Хо-лаббига хат йўллаб, союзга бориб қўл-ма-ларини сўрашини илтимос қилди ва «Умрим Тошкентда қамолда ўтса ҳам майли эди, олиб кетинглар мени бу ердан», деб ўти-нади. Онанинг қўлига бу хат 1944 йилнинг апрель ойида келиб тегади. Усмон Носирнинг отаси Носирхон Масодхон ўша вақтларда Ўзбеки-стон Марказкомининг биринчи секретари Усмон

Юсуповнинг қабулида бўлиб, ўзини Тошкентга кўчиришда ёрдам беришини сўрайди. Лекин кўп ўтмай, яъни 5 май кuni Ўзбекистон союзида теокорлик билан Усмон Носирни қоралаш ко-мисияси тузилиб, қарор чиқарилади.

Бу қарорда Усмон Носирнинг бўйига қуйида-ги айблар қўйилади:

1. Усмон Носир аксиниқилобий ташкилот-нинг аъзоси бўлиб, Ўзбекистоннинг Совет Иттифо-қидан ажратиб Туркияга қўшиш учун кураш олиб бораган халқ душмани;

2. Пессимистик шеърлари ва оғзаки тарихоти билан ёшларни русларга қарши қўйишга инти-лан;

3. Рус шoirларининг, яъни Пушкин ва Лер-монтовнинг асарларини ўзбек тилига атайлаб бу-зат таржима қилган.

Хулосасида Усмон Носир халқ душмани ва унинг китоблари, асарлари йўқ қилиниши керак деган ҳукми чиқарилган. Ўша даврининг забардаст, энг кўзга кўринган ёзувчилари ҳукми-га қўл қўйилган.

Ҳукм чиқаришга чиқарилган, Усмон Носир 24 мартда вафот этганини билганимиз.

Буларни ўйлаш жуда оғир. Лекин ўйлаш керак. Чунки бу ишларнинг очилиши келажакда янги жиниотларнинг олдини олишга ёрдам беради. Халқимизда бир нақл бор: «Қинғир ишнинг қирғи қилдан кейин ҳам қийин чиқади». Мен, биз бу-гун қинғир иш қилмайдик-ки, токи бизнинг ҳам келажак авлод олдиде юзимиш шувит бўлма-син деган ўй билан ҳар бир қадамимизни билиб босишимиз керак, деб ўйлайман.

Йиллар энг одил ҳакам экан. Йиллар ўтаве-ради. Яхшини ёмондан, оқни қорадан ажратаве-ради. Усмон Носир ошпоқ бўлиб, қуёшдек қулиб халқи бағрига қайтиб келди.

Нодира РАШИДОВА,
Усмон Носир юбилейини ўтказиш комиссия-сининг масъул секретари.

Усмон НОСИР

Юрак

Юрак, сенсан мениннг созим,
Тилимни найга жүр эдинг.
Қўзимга ойни беркиддинг,
Юрак, сенсан ишқибозим.
Сенга тор келди бу кўкрак,
Севинчнинг тошди қирғоқдан.
Тилим чарчар, акаб, гоҳи
Сен тарихида қилмоқдан.
Сен, эй, сен—ўйноқи дилбар,

Зафардан изла ёрингни.
Тўлиб қайна, тошиб ўйна,
Тиркиман, қуйла ёрингни.
Итоват эл!
Агар сендан
Ватан рози эмас бўлса,
Ерил, чақмоққа айлан сен,
Ерил! Майли, тамом ўлсам!
Самарқанд, 1933

Боғим

О, у қандай фусункор!
Нур билан тўлган бутун.
Гулларни чаманчаман,
Мен уларни ичман.
Қўнғилда яшнар баҳор...
Нур билан тўлган бутун.
Бағрден узилб кетсам,
Унутмас мени боғим.
Ишминг хуруят қилур,
Гуллардан ҳайкал қурур,
Минг йиллардан кейин ҳам
Унутмас мени боғим!
Шеърларим янграб қолур...

Бир умрга ўлмайман!
Ҳайтиминг давоми —
Келажикимга ҳошим,
Умринга боғиб бўлур:
Бир умрга ўлмайман!
О, у қандай давомдор!
Нур билан тўлган бутун.
Гулларни чаман-чаман,
Мен уларни ичман.
Қўнғилда яшнар баҳор...
Нур билан тўлган бутун.
1935

Юрганмисиз бирга ой билан

Юрганмисиз бирга ой билан
Оқшом пайти кўм-кўк
ўрмонда!
Майсаларга шабнам қўнганда
Шундай яхши тинч бўлар
экан!
Шитир-шитир ўйнар шабода,
Берглер мусқаси бир ширин...

Ҳаво гўё тиниш, соф бода,
Қўнғил сезар, ҳофтининг ширин.
Мен маст бўлиб қолдим
Бир кеча,
Сил ўпкамин анча айландим.
Ухламасдан то тонг отгунча
Дилгиларим роса сайратдим.
1935

Ширин бўлди ҳаёт иқлими
Ҳақим билан туғилганимдан.
Шўхлик тутиб, қўюлганимдан
Роса таниб олдим ақлимни.
О, қўюлиш—аччиқ тажриба!
Чақирасан, туриб «оҳ», дейман,
Чуники, келмаганим ҳақирда
Мен умримни яхши танганим!
Тойим учар... ҳо... анча олдим,
Қўлга олиб истак-райганим.
Балаб қўйиб эрка найимни,

Катта йўлга чиққанман, ойдин...
Байроғимсан йўлимда ҳар вақт
О, ҳаётим — аччиқ тажриба.
Қим қилналас, тилан ҳақирда,
Уни кутар саодат ва бахт!
Мен бораман севинганимдан,
Умримнинг йўқ ҳеч ҳам
тимини.
Ўзимга ҳақ туюлганимдан
Ширин бўлди ҳаёт иқлими...
1935

Мангу ёдимда қолди

Агарда мен бир дақиқаги-
на абадлик қилганимда,
аминманки, репрессияга ду-
 chor бўлмас эдим.

Мен 1937 йилда Ўзбеки-
стон Комсомолли Марказий
Комитетининг маданият бў-
лимида ишлаган эдим. СССР
Олий судининг Ҳарбий Кол-
легияси мени қамоқ мудда-
тини яқна ҳолда ўташга
ҳукм қилди. Шундай қилиб
Тошкентдан тўппа-тўпри
Златостро қамоқхонасига жў-
наштиди. Биз Усмон Носир
билан 8-камерага тушдик.
Биз тўрт киши эдик. Фа-
милларимиз йўқ эди. Биз-
ларни қойсаларимизнинг но-
мери билан тақрирлар эди.
Усмоннинг қойчаси 2-эди.
Қоридоримизда ҳаммаси бў-
либ 8 камера бор эди. Охи-
рида жазолаш камераси
қойлашди. Уни маҳбус-
лар «сумка» деб аташарди.
Бу дахшатли камера эди.
Унда жойлаган қараёт
бурчалки узун темирлардан
ясалиб, унинг устида мутла-

қо ётиб бўлмас эди. Каме-
раининг ерига майда тупроқ
сочилган бўлиб, маҳбус
бир-ички қадам юриши би-
лан чанг шифт бўйи кўтари-
ларди. Шунинг учун бу
ерга тушган ҳар бир «ўжар»
кечгача бир ерда қозиндек
туришга маҳкум эди. Ўй-
дашлатили жазо эди. Ҳар
кун биларин бир оз айла-
ниб, тоза ҳаводан нафас ол-
гани ҳовлига олиб-чиқишар
эди.

Газеталар ўқинишимиз му-
ҳим эди. Фақат биз газе-
ларин ўз пулларимизга ё-
дириб олишимиз мумкин
эди.

Усмоним мен яхши хоти-
рлаб қолганлигимнинг сабаби,
унинг ўта индамас бўлган-
лиги эди. У билан биз бир
камерада 8 ойдан кўпроқ
вақт бериб бўлдик. У ҳеч
ким билан гаплаганмас, ҳеч
кимни ўзинга яқинлашти-
масди. Ўз қойчасида ўтириб

кечгача шахмат суради.
Бир кунни у назоратчи-
дан аниқлаб конфет сўради.
Унинг илтимосини бажари-
ларди. Лекин Усмон конфет-
ларини емади. Биз ҳайрон
бўлдик. Кейинчалик эса,
нега бу конфетларни сўра-
ганини фаҳмладик. Булардан
Усмон шахмат доначалари-
ни ясаб шў камардан ке-
гунимизга ардоқлаб сақла-
ган эди.

Усмон ариза ёзиб чарча-
мас ва уларни ҳар қал бо-
лиқларга чиқарар эди. Бу
аризаларда унинг ишнини
бошқатдан қўриб чиқиш
ўқинишлари айтиб қамоқдан
озод қилишларини сўради.
Аммо унинг аризалари бе-
эйтиб қўлиб кетаверарди.
Биз ҳаммамиз унинг
шoir эканлигини билардик.
Чуники у тез-тез назоратчи-
лардан қозоқ сўраб турарди.
Унинг илтимосини ҳаммаша
қондиришарди. У ёзарди,
кўп ёзарди. Ёзганлари

шеър эди. Кейин назоратчи-
лар берган қозоларини са-
наб, ҳисоблаб Усмоннинг
ёзганларини олиб чиқиб ке-
тардилар. Бу қозолар
Усмоннинг «дело»-сига тини-
лар эди.

Усмон жуда нозик эди.
Златострода 9 ой бўлгани-
миздан сўнг бизни Қолма-
га қўйишди.
Бизларни ишга назорат
остиде ҳайдашарди. Ишимиз
жуда оғир эди. Усмон эса
соғлиғи ёмонлигидан қўнғича
изюлаторда бўларди... Ке-
йинчалик мен Усмонни йўқо-
тиб қўйдим...

Мен кўп маҳбусларни
қўрдим, дўстладим. Си-
бирда 1985 йилгача бўлдим,
лекин Усмон Носир сиймоси
бутун умрга эсимда қолди.
Мен уни тез-тез ёдлаб ту-
раман. У ҳақдаги ҳар бир
хабарни кўз ёшимизга ўй-
лайман, тинглаб-ай-
ман...

Сергей РОЗЕНФЕЛЬД,
пенсционер.

ВКП (б) МКНИНГ СЕКРЕТАРИ ИСОФИ ВИССЕРИОНОВИЧ СТАЛИНГА ШОИР УСМОН
НОСИРОВДАН АРИЗА

Мен халқ душманларининг бўҳтонига учра-
дим.

Душманларнинг миш-мишларига қараганда
мен Сизни ҳақорат қилибман, пессимистик
[тушунлиқ] руҳида шеърлар ёзган эдимман.
1937 йили [14 июль кuni] ЎзССР НКВД то-
монидан ҳисобга олиндим. Терговчи алдов усул-
ларини қўлиб, менинг тахрибасилигимдан
фойдаланиб ёлгон айбномга мени қирор эт-
тириш йўлини тутди.

1938 йилнинг 5 октябрда мен Ҳарбий Кол-
легиянинг кўма учлиги олдиде менга қўйил-
ган ёлгон айбномани батамом рад этдим.
Лекин Коллегия Ўзбекистон Союзининг собиқ
раҳбари томонидан Суд бошланиши олдидан
бўйинига қўйилган бошдан-оёқ бўҳтондан
иборат қўрсатмага асосланиб барча айбнома-
ларни инкор этишимга қарамай айблов учун
ҳеч қандай фактик материал бўлмас ҳам
ЎзССР ЖК (Жиниот кодекс)нинг 67, 64—14
модделарни бўйича мен 10 йил қамоқ жазо-
сига ҳукми қилиндим. Жумладан 5 йилга си-
сий ҳуқуқлардан маҳрум этилдим. Бу қарор,
бу ҳукми адолатсиздир.

Мен 1912 йилда туғилдим. Болалар ўсмон
тарбияланганман, ўша ерда ВЛКСМ сафига
ўтганман.

Менинг олтига шеърини тўппамим, тар-
жима асарларим чоп этилган. Пушкин ва
Лермонтов ижодий меросидан қилган таржи-
маларини (Ўзимнинг асарим сингари) жуда яхши
баҳолаган. Қамоқда ўтган 3 йиллик умрим
мобайнида барча қийинчиликларга қарамай
мен битта шеърин роман, учта пьеса ва тур-
кум шеърлар тайёрладим.

Мен ҳали ёшман, ижодий режеларим би-
ёр.

Мен халқ душманларининг тухматига қол-
дим!

Мен мутлақо асоссиз, ҳеч бир айб.
сиз қамоқда ётибман!
Мен ҳаётга қайтишим керак, Улуғ Вета-
миннинг тўла ҳуқуқли граждени бўлишим
керак!

Мен Сиздан ёрдам сўрайман.

Усмон Носир.
1940 йил, 20 август.
Муддатни ўташ жойимнинг адреси:
Магадан ш., Хабаровск ўлкаси,
№ 2-Санат комбинати.

Усмон Носир туғилган куннинг 75 йиллигига бағишлаб республикамиз бўйлаб жўшқан адабий кечалар ўтказил-
моқда. 15 сентябрда Наманган шаҳрида, 16 сентябрда
Қўқонда, 17 сентябрда эса Водилда шoir ижодининг му-
хисларини унинг хотирасини ёдлаш учун тўппалар.
Юракдан айтилган сўзлар шеърларга уланиб кетди. Усмон
Носирнинг дилбар шеърлари янгради.

Эртага «Баҳор» концерт залида Усмон Носирнинг 75
йиллигига бағишлаб тантанали кеча ўтказилади. Ҳамша-
харларимизни шoir хотираси оқшомига тақлиф этамиз.

Қайта ўлмасман

Эссе

Биринчи боб

ТЕНГДОШИМ УСМОН НОСИР
Сен ким эдинг Усмон Носир!
Кейин хонадан парвоз этдинг шеърят ос-
монига!
Кимга сайд бўлдинг? Сайёдинг ким!
Мунча бағрининг куйдириб, қозоқ юзлари-
га оташ тўқмасанг! Юрагининг анордек си-
қиб, бунчалар ҳайқирмасанг!
Юрак сенсан мениннг созим,
Тилимни найга жүр эдинг,
Қўзимга ойни беркиддинг,
Юрак, сенсан ишқибозим.

Оҳ, сеннинг юрагинг! Оҳ, юрагинг қўшқил-
ларин! Улар сеннинг отиши икки қон томиринг-
дан яради, наводий таради. Сўзга боскам
унда қўшқиларнинг зилоллагани кўраман!
Тоғларга назарим тушган дамда гўруринг
ҳис этаман!

Сен ким эдинг, Усмон Носир!
Сен юрган кўчалар қарда! Сен ўй сур-
ган хиббонларда нафасинг қолганим, дўстим!
Сенинг битган ҳар бир сатринг кўзаларга
ёлқин, дилларга тўқини бахш этади. Ўзинг
эса интизор бўлиб излайми. Ули назмингга
қойил қолган қаламаш дўстларинг мушқо-
қис. Давраимизнинг тўрида бир жой бор,
азимим!

Сен ким эдинг, Усмон Носир!
Сенинг қаламиндан тўқилган дурдоналарни
авайлаб кўзга сураман. Сен сехргаримдинг
аслида! Оддийгина сўздан оташини мисралар
тизасан. Қайси шеърингнинг ўқимай, менга ундан
харорат бөлқийди.

Сен оловни севган, гулханий севган саман-
дар эдинг! Ўзингни ўтга урдинг. Бургут ўзи-
ни тошга ураркан. Самандар эса ўзини ҳалок
этиш учун оловга отиларкан. Оловдан на-
вирон бўлиб чиқар экан. Қўзи олов, қаноти
олов, вужуди олов, босган изи олов.

Усмон Носир, самандарим, йигит ёшингда
нечун ўзингни ўтга ташладинг? Умринг охи-
рлабми! Ўзингни гулхан қуттаётганини сезиб-
қийди! Оловдан қик, дўстим Усмон Носир!
Қанотларингни силқиб, парвоз эт! Энди сай-
ёдаларинг қўли қирқилди. Таранг тортилган
камонининг иллари узилди. Оҳ сеннинг қў-
сингини нишон қилмайдим.

Қанот қоқ, самандарим, оловингдан уч-
қулар чакнасин. Қўзалар нур бер. Қора
юракларини куйдириб қул қил.
Давраимизнинг тўрида жойинг бўш турибди,
Усмон Носир! Уни ҳеч ким эгаламайди. У
сенинг номингга тисим қилинган. Кел, ўтир,
давраимизни тўлдир!

Иккинчи боб

УСТОЗИМ УСМОН НОСИР
Билмадим, саккизинчи синфдаимдик, Шав-
кат бир китоб кўтариб келиб қолди.
— Қара, яқинда босилди. Бунча шoirни
ўқимодим. Жонолатда китобга ёпишдим.
Муқовасида узун бенди чинчилгул. Танланган
асарлар.
Бу сизнинг китобингиз эди, устоз!
— Бериб тур, — ёлворди Шавкатга.
— Ўзим ҳозир олдим-куй! — деди Шавкат.
— Кел, биргаликда ўқиймиз.
Икковимиз ҳам шеър машқ қилиб юради-
ган Усмирларимиз. Китобини муҳаббат билан
ўқидик. Бир неча кунгача ўша шеърларнинг

таъсирида юрдик. Кейин ўз шеърларимизни
бир-биримизга ўқиб бердик.

— Шу ҳам шеърим! — деган қарорга кел-
дик охири ва синфдошларимиз энг зўр деб
мақтаган шеърларни ёқиб юбордик.

— Бошқача ёзамиз! — қароримиз шу бўлди.
Бундай қатъий қарорга сиз ундаган эди-
гиз устоз! Кейинроқ Шавкат билан Усмон
Носир ҳақида ким яхши шеър ёзишга шарт-
лашдик. Мен «Она Ер» деган каттақон шеър
ёздим. Лекин Шавкатга (бошқа дўстларимга
ҳам) шеърингиз тўрт қатори манзур бўлди:
Норбўта, Нахшонини кузатиб аста,
Усмон болишига қўйибди бошини.
Мана, Қодирий ҳам юраги хаста,
Кумуш тепасида тўқиб кўз ёшини.

Ушанда, ўсимлик туйғулари экан-да, сизни
жуда бахтиёр деб ўйлардик. Ахир шеърла-
ри қўлма-қўл бўлиб кетган шoir, ҳамма сиз-
ни севади, дер эдик. Минг афсуслар бўлсин-
ки, сизнинг пешонаингиз шўрлиги, мардинг
хўрлиги, номардингиз зўрлиги ҳақида ҳеч на-
рса билмасдик, устоз!

Энди оқ-қорани ажратиб, асарларингизни
кайта ўқиб, дедларингиздан воқиф бўлиш-
ми. Нотинч замон юрагингизда ақ этган
экан.

Сиз мангу қавақдоз экансиз, устоз! Рақиб-
ларингиз отингизни туюшлаб ташласа ҳам,
туғибга гулмиллар урса ҳам барибир пойга-
нинг бошига ўтиб олаверасиз.

Устоз, сизга ҳавасимиз келадик. Ҳаммаша биз-
ни олға ундайсиз. Гузаликлар сари чо-
райсиз. Биз эса сиз яратган кўнглик чашмала-
ридан сув ичиб изингиздан борамиз.

Учинчи боб
УСМОН НОСИР МОНОЛОГИ
Бир доғимшанд яшаган экан. У улуг ҳукм-
дорнинг илтифотида сазовор бўлган ҳам
экан. Унинг ақлу-заковатида барча тан бера-
р экан.

Нима бўлибдиму, доғимшанд ҳукмдорга
рўбарў бўлганда сазовор бўлиб, таъзим ба-
жо этмабди. Ким билсин, янги кашфиёт унинг
фикру-зикрини ўйрлаганимиз!

